

Arrest

**nr. 57 219 van 2 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en namens hun twee minderjarige kinderen X en X op 26 februari 2011 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid van 22 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2011 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen verklaren het grondgebied van het Rijk te zijn binnengekomen op 15 december 2010. Daags nadien hebben zij een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Europese Visum-databank toont aan dat hen reeds op 8 december 2010 een visum type C werd afgegeven voor toeristische doeleinden door de Italiaanse autoriteiten.

1.3. De Belgische autoriteiten richten, in toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin II-verordening), op 21 december 2010 een overnameverzoek aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

1.4. Aangezien op 21 februari 2011 nog geen antwoord is ontvangen van de Italiaanse autoriteiten, gaat de verwerende partij ervan uit dat dit gelijk staat met een aanvaarding van het overnameverzoek, en wordt op 22 februari 2011 zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot weigering verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. In fine van deze beslissingen wordt gesteld dat de verzoekende partijen het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten binnen de zeven dagen en dat zij zich dienen aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Uit het administratief dossier blijkt dat op de dag van het nemen van de bestreden beslissingen, de bevoegde Italiaanse autoriteiten meedelen dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag omdat de visa werden afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van de Spaanse overheid.

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de

schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. De verzoekende partijen doen met betrekking tot deze voorwaarde gelden dat zij zich naar een land moeten begeven voor de behandeling van hun asielaanvraag dat publiekelijk heeft verklaard daar niet toe in staat te zijn. Zij hebben een zeer korte tijd gekregen om naar Italië te reizen. Een gewone procedure, zo stellen zij, is niet efficiënt genoeg daar hun zaak zal behandeld worden na het verstrijken van de termijn. Bovendien zullen zij blootgesteld worden aan een verwijdering manu militari indien zij geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring. De loutere verwijzing naar het bevel volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. De loutere vrees dat de bestreden beslissing op ieder ogenblik kan uitgevoerd worden bevat niet het bewijs dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk verwijderd is

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS , wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. HUYS , (toegevoegd)griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

. A. WIJNANTS